

Осінню

Кобилянська Ольга Юліанівна

Слабим усміхом грає сонце по поживклій деревині парку і лісу, а тут і там ворухиться щось між листям тихим шелестом, неначеб самітня пташина вигребувала що гострими ніжками. Однак це лиш подув осіннього вітру. Всунувся поміж почервоніле листя дикого винограду — он там на білім мурі — і від часу до часу здіймає його в ритмічних рухах червоно-жовтою хоругов-кою; або знов обзивається шолопанням в поодиноких незамітних місцях.

Так осінню.

Він все тут.

Придрімує. Жде лиш відповідного часу, щоб іноді розгулятися злобним вихром і застелити за одну хвилину землю хаотичним взором різнородного опалого листя.

Всюди — де не глянути — воно впосліднє процвітає, немовби відчувало обмежену хвилину життя, і розкошує в барвах.

Там горить жовтим полум'ям між густо-зеленими смереками, ...там блідніють зубчасті листки незнаной якоїсь заграничної деревини, ... там розжеврілося дрібне листя ніжної берези, дрижачи неспокійно перед подихом *закінчення*, ... а там опадає нечутно лагідним летом широке блідо-жовте листя сильного явора. Виживають до послідньої крапельки, пристроюючися все наново, на якесь *дальше*, і застою не знають ніякого...

...Здається, *щось* чигає за їх плечима.

Не бачать його, а відчувають.

У воздуху — холодними, напричуд ясними зоряними ночами — і днями, закутаними сивою імлюю, лиш рідко коли просвіченими сонцем без тепла — а там і довгими сумерками надвечір'я.

Іменно довгими сумерками *воно* наближається.

Всього крок — і стане.

Блиск денного сонця його все ще здержує. І знов крок. Ще вода має розцвістися. Має стати прозора і чиста, якою не буває ніколи ні весною, ні літом, а лиш пізньою осінню. Ще й павутинка срібна не пірвалася дрижучою ниткою між гіллям в лісі. Ще день... і *ще* день, і аж відтак *воно* опиниться справді посеред всього...

Вітер здійметься остро пекучою струєю, розірве свавільно посліднє зісохле, безбарвне вже листя, стане мести зневажливо землю, а небо закутається в сірий смуток...

Прибране в білу одіж, з груддю, переповненою зимним віддыхом, з срібною косою на плечах... так зближається *воно*.

Прилітає далеким запустілим полем.

Гуляє і стає.

Скликає чорне вороння і радить.

Де б і не процвітало опізнене зілля, нехай би навіть і чудотворне... що лиш *раз* в житті розцвітає... нехай би навіть і опівночі, не спостережене нічийим оком,— воно опиниться і над ним і скошує...

Дзень... дзень...

Тому до послідньої краплини видобуває деревина силу з землі і перебирається в барви. З розкоші і жалю неначе горить і в листя виливає останню кров свою.

Вилляло, і пишається, і дразнить барвами оточення, і перешіптується потайним шелестом, непокоячи ним себе і других, а меланхолія всього окінченого укладається чимраз глибше на все, куди б і не глянути.

Меланхолія і ще щось...

За сонцем то все?

Ні. Не за сонцем.

Воно хоть звисока і здалека, а все усміхається однаковим своїм усміхом. Це *меланхолія і жах* перед тим, що настане. Холодним, закаменілим і мовчазним.

Перед бездушною тишиною, котрої і золота мушка не проб'є ніколи перед закінченням.

Тому грає і дрижить напівпомертвіле листя осінню

Бореться, і усміхається, і опирається тому із всієї сили. Обливається кров'ю і за себе, і за других і до останку надіється.

Надія це послідня, що їх покидає...

Так з дня на день.

Поки не стануть падати лагідним летом білі сніжини — не закриється ліс і все в білу мрію.

Тоді вже примкнуть очі — піддаються...

З далекого запустілого поля біжать враз з білими хмарами снігу змішані з острим вітром звуки страшної коси.

Дзень... дзень...

Чернівці, 1900 р.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kobylianska_olha_yulianivna/osinniu